

Arrest

**nr. 142 196 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en van de beslissing van 20 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2012 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 20 februari 2012, met kennisgeving op 20 maart 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing met reden:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond

Redenen

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 17.09.2009 (...) Bvba. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 23.06.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Vlaams gewest van 13.12.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het verkrijgen van een arbeidskaart B aangevraagd door OA (...) GVC geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. De verklaring dat betrokkene werd voorgelogen over de tewerkstellingsmogelijkheid bij de desbetreffende werkgever en dat deze werkgever malafide zou blijken te zijn, kan niet weerhouden houden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staft met een arbeidsovereenkomst, een huurcontract, een attest van aanmelding bij het Huis van het Nederlands, een attest van doorverwijzing voor Nederlandse lessen, een attest van CAW De Vaart en verklaringen van gekendheid van vrienden en kennissen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de documenten die betrokkene voorlegt, zou hij al sinds 2005 in België verblijven. Echter heeft hij tot de huidige aanvraag 9bis geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene verklaart dat hij broers heeft die in België verblijven, maar hij verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en hij toont evenmin aan waarom dit gegeven een grond voor regularisatie zou zijn.”

Op 20 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Een onderdeel van het middel luidt:

“De bestreden beslissingen zijn een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om volgende redenen.

Verzoeker heeft de indruk dat dienst vreemdelingenzaken zijn dossier niet grondig heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met alle elementen in zijn dossier, minstens dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissingen en dat dit niet afdoende werd gemotiveerd.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dit is in casu niet het geval omwille van volgende redenen.

Verzoeker zijn raadsman heeft op 31.01.2012 aan dienst vreemdelingenzaken verlenging gevraagd van de beslissing d.d. 23.06.2011. Op geen enkele wijze heeft dienst vreemdelingenzaken bij het nemen

van haar beslissing hier mee rekening gehouden of verwijst zij in haar beslissing op enige wijze naar deze brief of motiveert zij waarom op deze vraag niet kon worden ingegaan gelet op de situatie van cliënt en de klacht die hij neerlegde.

Het enige wat zij stelt is het volgende:

- Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 17.09.2009 (...) BVBA. In onze aangetekende brief aan betrokkene d.d. 23.06.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de dienst vreemdelingenzaken instructie zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Vlaams gewest van 13.12.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het verkrijgen van een arbeidskaart B aangevraagd door OA (...) GVC geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden. De verklaring dat betrokkene werd voorgelogen over de tewerkstellingsmogelijkheid bij de desbetreffende werkgever die malafide zou zijn, kan niet weerhouden worden.

Dat deze motivering niet afdoende is en dienst vreemdelingenzaken niet zonder meer kan "stellen dat de verklaring dat betrokkene werd voorgelogen over de tewerkstellingsmogelijkheid bij de werkgever die malafide zou zijn, kan niet weerhouden worden" zonder uit te leggen waarom.

Immers verzoeker heeft ook effectief klacht ingediend bij de arbeidsinspectie tegen deze werkgever. Dit werd eveneens vermeld in het schrijven aan dienst vreemdelingenzaken.

Het is niet redelijk, zorgvuldig, afdoende om met de brief van de raadsman

- de klacht bij de arbeidsinspectie
- de vraag tot verlenging

geen rekening te houden en hieromtrent niets te motiveren.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft en dat men met dit element/deze vraag geen rekening gehouden heeft.

Dat om deze reden de bestreden beslissing reeds niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig is en kennelijk onredelijk. (...)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door hier geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dienst vreemdelingenzaken had dienen te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de eerste bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De tweede bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag: artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, motief dat overigens door de verzoekende partij op geen enkele wijze wordt weerlegd. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoende is. De formele motivering zoals vervat in vermelde bepalingen is niet geschonden.

Er wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij ten onrechte meent dat geen rekening is gehouden met de vraag tot verlenging van de beslissing van 23 Juni 2011 nu de eerste bestreden beslissing duidelijk te kennen heeft gegeven wat de reden is waarom zij niet terugkomt op de weigering van afgifte van een bewijs van inschrijving: enerzijds omdat de instructie van 19 juli 2009 inmiddels werd vernietigd door de Raad van State. Het arrest wordt vernoemd in de bestreden beslissing zodat meteen duidelijk is waarom de verwerende partij deze instructie niet meer mocht toepassen. Anderzijds is het verleende voorbehoud van de toezegging van een afgifte van een inschrijvingsbewijs ook niet vervuld: de arbeidskaart B werd geweigerd en het gegeven dat dit niet te wijten is aan de verzoekende partij maar aan de werkgever is niet relevant. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat dit motief niet afdoende is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk verklaard doch ongegrond.

Met betrekking tot de gegrondheidselementen haalde de verzoekende partij in de aanvraag aan:

"(...)

**Hij verblijft ononderbroken van voor 31.03.2007 tot heden in België.*

** Verzoeker kwam omwille van economische redenen naar België.*

** Hij week uit naar België, daar er reeds vele familieleden, oa 2 broers, en vele landgenoten afkomstig uit zijn geboortestreek in België wonen.*

** Het was dan ook eenvoudiger voor verzoeker om aanvankelijk opvang te bekomen en zich in te passen in de maatschappij.*

** Zo betreft verzoeker nu een woning tezamen met een van zijn broers, middels een huurovereenkomst.*

** Verzoeker wenst geregulariseerd te worden, daar hij zich volledig integreerde in België.*

** Het dient opgemerkt te worden dat intussen verzoeker zijn tijd in België goed benutte.*

** Verzoeker doet er alles aan om verder te integreren in de Belgische maatschappij.*

** Verzoeker probeerde dan ook zo vlug mogelijk de landstalen onder de knie te krijgen.*

** Hij spreekt reeds goed het Nederlands door zijn veelvuldige contacten met zijn naaste omgeving.*

** Verzoeker is nu ook ingeschreven voor een cursus Nederlands.*

** Tijdens de intake op 27 oktober 2009 van het Huis van Nederlands bleek dat verzoeker het basisoniveau NT2 reeds beheerst.*

** Verzoeker staat ter beschikking van de arbeidsmarkt, waarbij het uiteraard zijn wens is officieel tewerkgesteld te worden.*

** In het kader van de instructie dd. 19.07 .2009 van de Minister is het verzoeker gelukt op 17 september 2009 een arbeidsovereenkomst te bekomen.*

** Verzoeker is tevens volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij, waaronder ook het sociaal leven.*

** Zo heeft verzoeker reeds een ruime vriendenkring.*

** Uiteraard komt verzoeker al zijn verplichtingen na, c.q. sociale, fiscale, huurdersverplichtingen, ...*

Verzoeker wenst dan ook geregulariseerd te worden op grond van punt 2.8 B van de instructie dd 19.07.2009 van de Minister daar hij een ononderbroken verblijf in België heeft van voor 31.03.2007 tot heden, werkbereid is, een duurzame lokale verankering in België heeft en een arbeidsovereenkomst heeft bekomen. (...)"

Daarnaast kruiste zij in het typeformulier het criterium "werk en duurzame lokale verankering" aan en voegde bij de aanvraag stukken toe.

De bestreden beslissing stelt:

"Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staft met een arbeidsovereenkomst, een huurcontract, een attest van aanmelding bij het Huis van het Nederlands, een attest van doorverwijzing voor Nederlandse lessen, een attest van CAW De Vaart en verklaringen van gekendheid van vrienden en kennissen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de documenten die betrokkene voorlegt, zou hij al sinds 2005 in België verblijven. Echter heeft hij tot de huidige aanvraag 9bis geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene verklaart dat hij broers heeft die in België verblijven, maar hij verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen en hij toont evenmin aan waarom dit gegeven een grond voor regularisatie zou zijn."

De bestreden beslissing antwoordt op alle aangehaalde elementen. Uit dit antwoord dient afgeleid te worden dat weliswaar integratie en een zekere verankering wordt aanvaard maar dat deze niet afdoende zijn om een machtiging tot verblijf toe te kennen volgens de verwerende partij omdat dit alles tot stand is gekomen in een bewust nestelen in illegaal verblijf zonder een poging sedert 2005 te hebben ondernomen het verblijf te legaliseren. Het komt de verwerende partij in diens ruime discretionaire bevoegdheid toe te oordelen of er voldoende integratie elementen of elementen van verankering aanwezig zijn en of een langdurig illegaal verblijf een rol speelt.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn kennelijk redelijk. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of onredelijk is genomen.

2.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat:

“Voorts stelt de bestreden beslissing dat verzoeker wenst geregulariseerd te worden op basis van de instructie van 19.07.2009.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag d.d. 10.12.2009 verwezen naar de vernietigde instructie d.d. 19.07.2009 en gevraagd of critérium 2.8.B kon worden toegepast.

Dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing zonder meer dat de instructie vernietigd is en dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. Dit is correct doch dit staat niet in de weg dat de minister of dienst vreemdelingenzaken in het kader van de discretionaire bevoegdheid en op basis van een individueel dossier toch bepaalde criteria kan toepassen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en zelfs kennelijk onredelijk.

Dat het de bedoeling was van de regering was bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals verzoeker een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf. Dat om die reden de aanvraag van verzoeker thans verzoeker dient geregulariseerd te worden.

Dat de minister op basis van zijn discretionaire bevoegdheid de aanvraag gegrond kan verklaren omwille van de rechtszekerheid en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot het voorgaande niet afdoende heeft gemotiveerd.

Dat bestreden beslissingen vormen voorts een schending van het gelijkheidsbeginsel en zijn een discriminatie. Immers thans stelt dienst vreemdelingenzaken dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de raad van state en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zijn. De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoeker zich beroepen heeft op de instructie op basis van critérium 2.8.B doch laat na hier op in te gaan en laat na te motiveren of verzoeker al dan niet onder deze instructie valt. Dit is een schending van het gelijkheidsbeginsel en vormt een discriminatie.

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde vreemdelingen wel een positieve beslissing kregen op basis van de instructie en andere vreemdelingen niet hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de raad van state d.d. 09.12.2009 en deze nog wel werd toegepast in de praktijk.

Dat het de bedoeling was van de regering bij het opmaken van de instructie om voor vreemdelingen zoals verzoeker een oplossing te bieden na dergelijk lang verblijf.

Dit onderscheid is niet redelijk te verantwoorden en een schending van het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat verzoeker zich dan ook vragen stelt bij de wijze van behandeling van zijn dossier en de indruk heeft dat men niet met alle documenten/elementen van zijn dossier heeft rekening gehouden.” bekritiseert zij de bestreden beslissing omdat de verwerende partij geen toepassing maakt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Deze grief is niet dienstig.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens

vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel, en overigens ook niet het vertrouwensbeginsel, laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Waar de verzoekende partij meent dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden worden door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partij betoogt, op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

2.5. Tot slot stelt de verzoekende partij:

"Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt immers het volgende:

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, die hij staft met een arbeidsovereenkomst, een huurcontract, een attest van aanmelding bij het huis van het Nederlands, een attest van doorverwijzing voor Nederlandse lessen, een attest van CAW De Vaart en verklaringen van gekendheid van vrienden en kennissen dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de documenten die betrokkene voorlegt, zou hij al sinds 2005 in België verblijven. Echter heeft hij tot de huidige aanvraag 9 bis geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Immers de wet voorziet geen enkel objectief criterium wanneer regularisatie wel/niet kan worden toegestaan. De bestreden beslissing stelt echter dat de lokale verankering van verzoeker geen ^grond' voor regularisatie kan vormen. Deze motivering is in feite een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Immers artikel 9 bis voorziet geen objectieve gronden' om geregulariseerd te worden. Elk dossier dient individueel beoordeeld te worden. De regularisatie is een gunst dat in elk dossier dient afgewogen te worden. Uiteraard kunnen elementen zoals integratie, Nederlandse les,

werkbereid zijn, ... wel degelijk elementen vormen die voor een positieve beoordeling kunnen zorgen van de aanvraag.

De bestreden beslissing is op dit vlak een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet geen voorwaarden ten gronde zodat bezwaarlijk dienst vreemdelingenzaken kan stellen dat wat de lokale verankering van betrokkene betreft die hij staat met een arbeidsovereenkomst, een huurcontract, een attest van aanmelding bij het huis van het Nederlands, een attest van doorverwijzing voor Nederlandse lessen, een attest van CAW De Vaart en verklaringen van gekendheid van vrienden en kennissen geen gronden tot regularisatie kunnen vormen.”

Deze grief berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt vooreerst duidelijk dat de verwerende partij de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet meer kan toepassen. Voorts blijkt uit het bekritiseerde motief dat enerzijds de elementen die de lokale verankering betreffen in casu niet voldoende worden geacht en bovendien de verzoekende partij zich sedert 2005 in illegaal verblijf nestelde zodat zij zelf verantwoordelijk is voor de gevolgen. Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij op dwingende wijze steeds altijd door het bestaan van illegaal verblijf een machtiging tot verblijf afwijst. Nog minder kan uit het concrete geval van de verzoekende partij afgeleid worden dat in casu er “objectieve gronden” worden opgelegd in de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 9bis niet aannemelijk.

2.6. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen gegrond middel aanvoert. De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin is de motivering tegenstrijdig. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De motiveringsplicht is niet geschonden. Evenmin toont zij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Integendeel aan de verzoekende partij werd eerder een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven zodat er geen verwachtingen diende gekoesterd te worden aangaande een verblijfsmachtiging. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat er in hare hoofde rechtmatige verwachtingen werden gewekt.

2.7. Voorts volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij haar grieven gericht tegen de tweede bestreden beslissing voor het overige niet concretiseert.

2.8. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN